

VIITORUL ROL

VASILICA TASTAMAN

De la debut, Vasilica Tastaman s-a instalat, cum se spune, în plutonul fruntaş: rolul în *Slugă la doi stăpini* nu numai că i-a adus prima distincție la Concursul tinerilor actori, dar a și atras asupra ei atenția marilor descoperitori de talente. Remarcată și angajată de însăși Lucia Sturdza Bulandra, joacă, în *Nu se știe niciodată*, alături de venerabila actriță (rolul Dolly). Au urmat Rodica Rareș (*Dacă vei fi întrebat de Dorel Dorian*) și Liza (Pîine și trandafiri de Salinski), ambele încununate cu distincții, la Decada dramaturgiei originale și la un nou Concurs al tinerilor actori din teatrele dramatice.

Odată cu înființarea Teatrului de Comedie, Vasilica Tastaman pare să-și fi găsit locul ce-i era destinat; într-o echipă care înmănchea personalități diferențiate după criterii de o neobișnuită finețe, era firesc s-o aștepte partiturile cele mai potrivite spre a-și pune în valoare natura artistică generoasă. O vreme — și din cînd în cînd — așa a și fost. A jucat: Nicole (*Burghelul gentilom* de Molière), Mihaela-Pix (*Prietena mea Pix* de V. Em. Galan — alți lauri: Premiul întâi la Decada dramaturgiei originale contemporane din 1961), Annunziata (*Umbra de Evghenii Svarț*), Elena (*Troilus și Cresida* — „primul și ultimul meu Shakespeare!” — comentează actrița), Elimița (*Capul de rățoi* de Gh. Ciprian), Getuța (*Preșul* de Ion Băieșu), Veta (*O noapte furtunoasă* — „în sfîrșit, am ajuns să mă întîlnesc pe scenă cu autorul preferat: în film, purtasem o mască în *D-ale carnavalului*“).

Totuși, lista rolurilor nu dă adevărata măsură a puterilor acestei, în fond, prea puțin cunoscute vedete populare. Sprintăra și dezinvolta ingenuă de comedie, întotdeauna gata să descrețească frunțile obosite printr-o încântătoare apariție într-o emisiune televizată de divertisment, surizătoarea blondă din diferite filme fără pretenții, s-a dovedit, cu Maggie (*După cădere* de Arthur Miller, la Teatrul Mic), o revelație. Contagioasa ei comunicativitate, harul firescului, simplitatea s-au încărcat, în acest rol, cu o pasiune electrizantă; o feminitate tulburătoare, reacții imprevizibile, sensibilitate acută, anunțau, parcă, o altă Vasilica Tastaman. E de necrezut că scena nu i-a mai oferit, de atunci, vreo ocazie asemănătoare, căci timpul trece... Oricum, rămîne un fapt demonstrat că actrița, cantonată la hotarul incert dintre dramă și comedie, poate juca orice, cu superbă degajare. O ciudățenie: în întreaga ei carieră, nici un veritabil rol de teatru la televiziune...

Premiera Teatrului de Comedie cu piesa scriitorului danez Ludvig Holberg, *N-am timp*, îi oferă Vasilicăi Tastaman rolul subreței. Regia: Ulf Stenbjörn. Scenografia: Ion Popescu-Udriște.

„Va fi o plăcută surpriză, pentru iubitorii de teatru, să descopere un nume din galeria autorilor de comedie clasică, în genul lui Molière, totuși altfel. Intriga acestei piese, ca orice intrigă de gen, încurcă și descurcă ițele capricioșilor îndrăgostiți.

Pernille (așa se numește eroina mea), subreță tipică, este personajul-cheie și, în același timp, *raisonneur*-ul piesei. Autorul îi încredințează un monolog-preludiu, care nu se referă la acțiune, ci are o funcție evident moralizatoare; una dintre sarcinile interpretării este de a respecta aceste intenții, fără a părăsi tonalitatea comediei.

Pernille e o fată harnică, deșteaptă, pricepută la toate și, bineînțeles, încântătoare; suflet bun, generos, gata oricînd să rezolve totul, în această poveste ea nu face, în aparență, nimic; de fapt, face totul, fiind, pe drept, preferata stăpînului. Meseria îi cere să priceapă și ce-i place, și ce nu...

Este un rol greu, care solicită efort, consumă multă energie și pretinde un temperament îndrăcit; Pernille vorbește și aleargă, aleargă și vorbește, ore întregi. Este obligatoriu ca ea să captiveze publicul de la prima intrare în scenă și să-i impună ritmul ei...

Mai am un proiect, pe care aș dori mult să-l realizez, dacă timpul mi-o va permite: Celimène, în capodopera lui Molière, *Mizantropul*, la Teatrul «Nottara», în regia lui Dan Nasta.

Pentru stagiunea estivală, împreună cu Stela Popescu și cu Margareta Pîslaru, pregătim spectacolul *Nevestele vesele din Bozma* de Puiu Maximilian și V. Veselovski“.

VIITORUL ROL

ION BESOIU

Spre deosebire de mulți colegi ai săi, aflați mereu în dilemă între teatru și film, Ion Besoiu a știut să împace aceste arte, surori rivale, spre profitul carierei sale de actor; când scena îi impunea un efort de adâncire și cizelare, ecranul îi oferea, în compensație, prilejuri de a-și manifesta energia și farmecul, punându-l în plăcuta situație de a-și cuceri popularitatea cu spada, cu pistolul și cu... surisul. De fapt, simpatia publicului îl însoțește de la primele roluri, jucate la Teatrul de Stat din Sibiu; aici, interpretarea viguroasă, îndrăznească, dată personajului Stelică Fotea din piesa *Ferestre deschise* de Paul Everac i-a adus un premiu la Decada dramaturgiei originale contemporane din 1961. Peste un an, la Concursul republican al tinerilor artiști din teatrele dramatice, este înununat cu o altă distincție, pentru rolul Jan din *Prima zi de libertate* de Leon Kruczkowski. Tot la Sibiu, Ion Besoiu a avut șansa să descifreze câteva partituri dramatice cu valoare de roluri-scoală, suficient de dificile și de deosebite între ele spre a-i solicita toate resursele creatoare: Mortimer (*Maria Stuart* de Schiller), Cléante (*Bolnavul inchipuit* de Molière), Tuzenbah (*Trei surori* de Cehov), Despot-Vodă (eroul titular al piesei lui Vasile Alecsandri), Marin Miroiu (*Steaua fără nume* de Mihail Sebastian), Petru (*Citadela sfărâmată* de Iloria Lovinescu), Nae Cațavencu (*O scrisoare pierdută* de I. L. Ca-

ragiale). Fapt de care actorul e conștient: „De Sibiu mă leagă multe, variatele și frumoasele roluri interpretate pe scenă, precum și nostalgia anilor de tinerețe; dar, mai ales, amintirea celui care a fost îndrumătorul și profesorul meu, Radu Stanca”.

Această etapă de acumulări lente, de urcuș calm, se încheie în momentul în care tinărul actor de teatru pare să fie pus în umbră de celălalt chip al său: stea de film și vedetă de televiziune, erou „de capă și spadă” și comper de emisiuni distractive, cap de afiș suprasolicitat. Din fericire, talentul său e destul de robust și de suplu pentru a-și regăsi echilibrul și a se modela în continuare: maturizându-se, Ion Besoiu se conturează ca o personalitate armonioasă, care-și păstrează elanul juvenil, dar îl temperează printr-o luciditate plină de umor; spontaneitatea și firescul jocului său se sprijină, azi, pe argumentul unei bogate experiențe profesionale, consolidate, din 1967, în colectivul Teatrului „Bulandra”. Aici, alături de excelenți parteneri și sub direcția de scenă a celor mai buni regizori ai trupei, a jucat Stanley Kowalski (*Un tramvai numit dorință* de Tennessee Williams), Cloșcuț (*Procesul Horia* de Al. Voitin), Kurt (*Dansul morții* de Strindberg), Tournel (*Puricele în ureche* de G. Feydeau), Valentine (*Iubire pentru iubire* de W. Congreve), Dobrișor (*Acești nebuni făcânci* de Teodor Mazilu), Inginerul Vlad (*Între noi doi n-a fost decât tăcere* de Lia Crișan), Iașa (*Livada de vișini*), Trigorin (*Pescărușul* de A. P. Cehov). În filmografia sa, se înscriu vreo patruzeci de roluri, dintre care cele din *Cartierul veseliei* și *Neamul Soimăreștilor* i-au adus premii de interpretare la Festivalul filmului de la Mamaia.

În actualitate: repetițiile la *Regele descult* sau *Burebista*, noua lucrare dramatică a lui Paul Anghel, în pregătire la Teatrul „Bulandra”, în regia lui Mircea Daneliuc. Scenografia, Mihai Mădescu.

Premiera va avea loc în toamnă, la deschiderea stagiunii; ea este dedicată sărbătoririi a 2050 de ani de la constituirea primului stat dac centralizat și independent.

Servindu-se de o metaforă, autorul susține teza permanenței noastre, ca popor, pe teritoriul României de azi.

Eu voi interpreta personajul Juxta, un senator roman, care, nemaifiind de acord cu politica lui Cezar, fuge în Dacia. Aici o întâlnește pe fiica lui Burebista. Deci, acțiunea politică se împletește cu o poveste de dragoste. Dincolo de dragoste, însă, este confruntat cu oameni, cu fapte, cu situații, pe care, cu optica sa de roman, nu le va putea înțelege niciodată. Ca cetățean crescut în spiritul și în atmosfera Romei, el rămâne străin de această lume frustră, dură, guvernată de cu totul alte tradiții și legi morale.

Cum sîntem abia la începutul repetițiilor, doar atît despre acest erou...”

Maria Marin